

PODORSKEK

PARADOKSALNO - SEKULARNO GLASILO SFERE

No. 128

SFERAK N 2015

Štovani štioče,

Broj koji držiš u rukama bi se bez problema mogao nazvati putopisnim. Prošli je mjesec, naime, bio bogat konvencijama širom Europe i nekako se dogodilo da se SFeraši našli razbacani na više njih; neki iz gušta, jer vole konvencije, neki i po službenoj dužnosti funkcija u međunarodnim organizacijama, a neki i sasvim slučajno. Ispalo je da je travanj bio pokriven SF-om od Londona do Sankt Petersburga. Po putu smo sretali i hrvatske fanove iz drugih društava i gradova te smo cijelo konstelaciju prozvali Velikom travanjskom turnejom 2015. Ako se stvari poklope, sljedeće godine će Parsek bit na licu mjesta!

Različiti zemlje, različiti ljudi, a time i događaji. Od klasičnog anglosaksonskog Dysprosiuma, tj 66. Eastercona (kemičari će shvatiti vic), vrckavog jednodnevnog Antwerp Cona, pa do Eurocona ruske škole i divovskog Pyrkona.

Pyron nam je bio vrlo zanimljiv zbog toga što je počeo u otprilike istim relacijama kao i SFeraKon, da bi u zadnjih par godina eksplodirao na 30.000 (slovima: trideset tisuća) ljudi, što je impozantna brojaka za Europu. Neki će reći da je Comic Con imao više, ali Comic Con je profi konvencija koja služi

tome da privuče gomile ljudi, dok je Pyrkon i dalje volonterski kon, istih principa organizacije kao i hrvatski konovi. Usporedbe radi, to je otprilike jedna Koprivnica. Bi li Hrvati mogli izgurati kon od 30.000 ljudi? Pretpostavljamo da bi takav kon okupio sve ljubitelje SF-a u Hrvatskoj i njihovu bližu rodbinu,. I teoretski, bilo bi izvedivo, uz malu ogradu: gotovo svi koji su teoretizirali o takvoj mogućnosti su rekli da oni takvo nešto nemaju namjeru organizirati.

Vratimo se mi ipak na literaturu. U ovom broju je malo manje priča i iako smo obećavali više, obaveze nam nisu dozvoljavale da se autorima koji su nam se javljali posvetimo kako zasluzuju. Stoga, ne obećajemo više ništa, nego nastavljamo tradicionalno parsečki i guramo kako nam ide. Zahvaljujemo svima na strpljenju. I za kraj jedna mala samoreklama! Priča Korisnička služba Jurice Ranja objavljena u 123. broju Parsek, dobila je ovogodišnju nagradu SFERA za minijaturu! Jurice, čestitamo!!!

A sad, na čitanje!

Mirko Karas
U Zagrebu, 13. svibnja, 2015.

KAZALO

Uvodnik.....	2
Sylvia Spruck Wrigley	
Prva Linija.....	4
Irena Hartmann	
Dysprozium - EasterCon 2015	6
Ivan Kranjčević	
Eurokon 2015: St. Petersburg.....	8
Valerija Strutinskaja	
O Pyrkonu nakratko i naširoko	10
Bernard Ivezić	
Zabava na Antwerp Conventionu 2015.....	14
Danijel Bogdanović	
Babe na klupici	18

PARSEK je paradoksalno-sekularno glasilo SFere, Društva zaznanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, 10020 Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio: Mirko Karas **Prelomila:** Zrinka Denić

Svi prilozi vlasništvo i copyright autora.

Naslovnica: Bočko

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

Sylvia Spruck Wrigley je rođena u Njemačkoj, ali je većinu života provela u SAD-u u Los Angelesu. Pobegla je iz L.A.-a krajem osamdesetih i nakon lutanja se skrasila u Engleskoj, što je nepovratno oštetilo njen naglasak. Ovih dana živi između Južnog Walesa i južne Španjolske, i osim SF-a piše i o aeronautici. 2013. je njena kratka priču "Alive, Alive Oh" nominirana za Nebulu.

"Prva linija" je prvi put objavljena 2013 u časopisu Nature i dosad je njen najprevodenija priča; hrvatski jezik joj je dvanaesti.

Više o Sylvii potražite na njenoj stranici intrigue.co.uk

Prva linija

Sylvia Spruck Wrigley

Preveo: Igor Rendić

Kao prvo, želim da zaboravite sve što su vam rekli u uredu za novačenje. Ne, dosta, ne želim čuti. Sve su to laži.

Stanite tu pored mene i pogledajte uokolo. Ovo je prva linija. Ne, to nije eufemizam. Rat obično nije uredan, sve ravne linije i lako razumljive strategije, ali tu imamo liniju. Onaj rov tamо. Ne približavajte se rubu.

Sporijanci dezintegriraju oko četiri naša čovjeka na dan. Vaš je brod donio deset sanduka zaliha i petsto friških regruta. Izračunajte si. I nemojte se sprijateljiti s nikim.

Slušajte: ne trebamo vas da nosite odore ili naučite pucati ili radite išta drugo osim da budete ovdje i pijete ulje od riblje jetre i umrete. To je stvarnost.

Ma, šalim se. Nije to ustvari ulje od riblje jetre. Gore je od toga. Miriše na nešto što je pas posr'o i ima okus po užeglu maslacu. Naučit ćete ignorirati refleks za riganjem i

progutati ga, baš kao i svi mi ostali.

To je jedna od ono malo stvari koje znamo. Ne znamo kako se boriti protiv njih. Ne znamo čak ni da li su inteligentni. Ali svaki put kad odustanemo i prepustimo im kamen, priđu nam bliže. Vaš je posao samo da stojite tu i izgledate kao da želite da vas zaraze. Nemojte da vas zaraze. To je sve.

Nećete znati ako vas zaraze. Samo ćete teturati kao zombi u potrazi za višim terenom i par će vam sati kasnije iz glave izrasti stabljika i eksplodirati. Neonskih narančastih spora bit će posvuda, tražit će si novi dom. Vidite, zato volimo ovaj rov. Ako vidiš da ti se neki od ratnih drugova ponaša kao zombi, gurni ga unutra. Brzo.

Istina je, kad smo dobili prve izvještaje s Zemlje, samo smo ju stavili u karantenu. I onako je tamo jedva ikog više bilo, je li tako? Ali onda smo odjednom našli narančastu pljesan na Marsu. Taj smo put poslali

vojsku, izbombardirali planet svakim poznatim fungicidom. Tad smo otkrili ulje. Sporijancima se ne sviđa.

Ne, ne znamo zašto. Ni kurca ne znamo o njima osim da sad i ovdje držimo liniju protiv njih, kod ovog rova. I znamo da ako im pružimo izbor između nekog tko je cuclao antiglivično ulje i nekog idiota koji nije, svaki će put zaraziti idiota.

No, i Mars smo im dali. G-vijeće je reklo, okej, uzmite planet. Otpisali su ga.

Nije djelovalo. Par tjedana kasnije, narančaste mrlje. Sporijanci su se počeli pojavljivati ovdje, u pojasu. Nije bilo ikakvog prijevoza. Nitko nije ovamo doputovao s Marsa u zadnjih sto godina. Pa kako su onda došli ovamo u mjesec dana? Nitko ne zna.

Gledajte, znamo ovo: Sporijanci se šire samo kad se mi prestanemo pojavljivati. Ne žele kamen, žele nas. I dokle god G-vijeće bude slalo svježe meso, ostat će ovdje. Slijedeći naseljeni ‘steroid je samo dvije astronomske jedinice odavde , vraški bliže nego Mars. Ta nastamba nije vidjela ni mrljice narančastog. Niti neće, dokle god blentavi regruti kao vi nastave dolaziti.

Ulje je jedina stvar koju smo pronašli, a da se makar i trznu od nje. Neće vam pomoći ako ostanete sami, ali za sad? Pijte ulje. Recite tipu pored vas nek ga ne pije. Probajte da vas ne zaraze. Gurnite svakog zaraženog u rov što brže možete.

Žao mi je što vam ovo moram reći, ali to vam je naš rat. Čuvajte stražu na vrhu rova i probajte preživjeti duže od tjedan dana dok pametniji ljudi traže način za borbu.

A sad se bacite na posao. Počnite raspakiravati sanduke i reći će vam dobre vijesti. Da, nije baš nešto, ali barem su dobre vijesti.

Jedan: čini se da zaraženi umru sretni. Vidio sam toga i više nego sam trebao. Hallinan nije ništa rekao, ali izgledao je tako spokojno. Patelove su posljednje riječi bile: “Napokon.” Steinberg je samo pogledao u nebo i nacerio se. Tako da evo što ja mislim: možda su Sporijanci Bog. Možda je ovo Drugi Dolazak. Možda svi samo što nismo spašeni.

Ne znam je li to istina, ali pomaže mi da prebrodim noć.

Dva: pola tih sanduka koje raspakiravate puno je gina. Ne moramo ostati trijezni, samo moramo ostati ovdje. Nema puta s ovog kama načelo da komotno možemo partijati. Ako imate sreće, možda nađete i koji koktel štapić.

Tri: vidite sve one zvijezde? Tamo vani je preko centiljun ljudi i svi sretno žive. Vidite onaj blatni rov? Tamo su Sporijanci, a zato jer smo mi tu, oni će i ostati тамо. Spašavate svemir. Prokleti ste heroji.

A sad pijte.

Irena je urednica fanzina Eridan, pisac, studentica, organizator i posjetitelj konova, te ponosni geek. Našli smo se s njom u Londonu, na Dysprosiumu, i priupitali je za riječku perspektivu...

Dysprosium – EASTERCON 2015

3.-6. 4. 2015., London, UK

Irena Hartmann

Ovo neće biti onaj klasični dan-zadan izvještaj s konvencije iz jednog vrlo jednostavnog razloga. Nakon četiri dana druženja s ljudima, programa, gubljenja po prostoru, oduševljenja Londonom i samom konvencijom, dani su mi se spojili u mrlju sreće i umora. Sad kad je to svima jasno...

Na ovogodišnji Eastercon, najveći britanski kon koji se svake godine održava na drugom mjestu preko Uskršnjeg vikenda, a ove je godine to bio London, sam išla prvenstveno zbog Jima Butchera. Američki autor, u našem fandomu vjerojatno najpoznatiji kao autor serijala Dresden Files, konačno se pojavio i s ove strane velike bare. Motala sam se na svakom njegovom predavanju i panelu, fulala sam samo službeno potpisivanje (iako sam ga uspješno utlačila za potpis dan nakon) i *Kaffeeklatsch* (druženje s autorom u neformalnoj atmosferi i ne, nakon što su mi orgovi dvaput ponovili ja još uvijek ne znam to izgovoriti – ali zauzvrat, samo su dvije osobe na cijelom konu

uspjele točno izgovoriti moje ime pa smo na istom). Butcher je bio simpatičan ali vrlo *jetlagged* zbog leta koji je kasnio i zauvijek zasjenjen briljantnim Charlesom Strossom, koji se našao s njime u brojnim stavkama programa. (Svi koji su me išta pitali o Easterconu, dobili su prije svega izjavu „Charlie je bog.“ Jer jest. Moja nova najdraža osoba fandoma.) Obujam kona je tu negdje kao SFeraKon (sve skupa nešto ispod 1200 ljudi u tih 4 dana). Bilo je štandova udruga i organizacija po hodniku, bilo je prodavača geeky majica, nakita, larp oružja, knjiga. Program je bio šarolik, barem ono što sam ga vidjela: s uočljivim naglaskom na panele kojih je bilo nešto više nego što je uobičajeno po našim konovima (ili je to samo takav moj subjektivan dojam). Teme su varirale – znanost, žanr, knjige, filmovi, stvarni život, ekscentrici, beštije i raketna fizika... Ako vam je od volje, prelistajte program – šest paralelnih struja programa u četiri dana, zguranih na pedesetak

strana knjižice. Svaki dan, cijeli dan, stalno se nešto događalo, stalno je bilo stvari za vidjeti, poslušati, iskusiti. Radionica organiziranja konvencije (koju želim vidjeti i na nekom od naših konova nekad skoro), urnebesna GUFF aukcija (s jedno šest ili osam različitih vrsta TimTam keksića raznolikih isteklih rokova trajanja), nevjerojatno emotivna rasprava o cijeloj Hugo kerfufl, zanimljiv i zabavan panel o pravima i zakonskim odrednicama kojekakvih nadnaravnih stvorenja, iskustva dečka koji je otisao u Ameriku loviti oluje – to su samo neke od stvari koje mi ovako na prvu padaju na pamet. Jako simpatično mi je bilo vidjeti i to da imaju svoju varijantu Biltena! *Clickety-Click* je publikacija u kojoj su izlazile obavijesti o programu, vječita potražnja za volonterima, pošalice, vijesti i reklame. (I naravno, skoro sam srušila nosač s prvim brojem prvi dan, ispred jedne od novinarki, taman nekad nakon što sam se pogubila u prostoru konvencije.)

Ah, prostor! Prostor je bio podijeljen u dva dijela. Koristile su se konferencijske sale u sklopu Park-Inn hotela nedaleko od Heathrowa. Lokacija je, usprkos mojim nekim inicijalnim sumnjama, bila pun pogodak zbog izrazito dobre povezanosti javnog prijevoza s aerodromom – gdje je mali autobusni kolodvor i stanica podzemne željeznice odakle se može doći praktički bilo gdje u ostatku Londona, što je olakšalo

život nama koji nismo ostali spavati u samom hotelu. Ipak, ono što čini dušu svake konvencije, pa tako i ove, nije prostor, nije program (okej, dobro, program je prilično važan dio svakog kona), nego ljudi. Organizatori su bili zaposleni ali srdačni, patkica na glavi osobe koju se smije gnjaviti u prolazu je bila divno osmišljena i jasno vidljiva, bili su voljni saslušati primjedbe svaki dan i popravljati u hodu što je trebalo. A posjetitelji su bili najbolje što jedna konvencija može ponuditi: šaroliko društvo kako Britanaca, tako i stranaca. Nakon prvog straha jer – novi kon, ne znam nikoga, strani ljudi, puno ljudi, puno ljudi koji pričaju engleski s čudnim naglascima – spasila me naša i vaša Mihaela Marija Perković koja je kao GUFF delegat em znala nešto ljudi em imala komunikacijske vještine za upoznavanje koje sam besramno koristila ostatak konvencije. Ona i svi ljudi koje sam upoznala su mi učinili ovu konvenciju jednom od najljepših iskustava u životu. I eto, to je to. Moja prva konvencija izvan Hrvatske, prvo micanje iz naše vremenske zone – a sad jedva čekam sljedeću. I nekako sam se našla među volonterima kona za četiri godine. Hoće to tako kad se družite s Ircima. Dublin 2019., anyone? ;)

Ivan & Vanja predstavljanju generaciju klana Kranjčević zaraženu SF-om od malih nogu i kao tim su obišli mnoge Eurocone. Iz mnogih (vrlo objektivnih) razloga Ivan, često zna i kao (Vanjin) Buraz kako voli one smještene u istočnoj Europi. Ove se godine zaputio Majčici Rusiji, u daleki Petrograd, i vratio se s punim kuferom ESFS nagrada za Hrvatsku, fenomenalnim majicama i još ponekom zgodom koju će priznati samo odabranima.

Za majice i zgode ga pitajte ga na SferaKonu!

EUROCON 2015: St. Petersburg

23. - 26.4. 2015, St. Petersburg, Rusija

Ivan Kranjčević

I ove godine naša ekspedicija (Bunčić, Kranjčević, Baturić, Kranjčević) je otišla put Eurocona i to u daleku majčicu Rusiju. Sama konvencija, koja se održavala u Sankt Peterburgu od 23.-26. 4. 2015. imala je mnoštvo programa na engleskom jeziku, ali i na ruskom koji smo nekim dijelom također razumjeli. Rusi su se izuzetno potrudili oko programa stoga smo mogli vidjeti čak 3 strana GoHa, američkog SF pisca Michaela Stackpolea, britanskog SF pisca Joea Abercrombiea te Finca Jukku Halmea kao fanovskog GoHa. Paneli su bili odlično organizirani pa se nakon predavanja u holu moglo družiti s GoHovima. Posebno nas se dojmila dvorana gdje su bile izložene slike i radovi mnogih ruskih autora SF-a koje se moglo i kupiti nakon konvencije.

Petak je bio rezerviran za

predstavljanje ESFS nagrada i sljedećeg Eurocona u Barceloni 2016. te Eurocona 2017. Uz sva navedena predavanja posebno je oduševio dolazak ruskog astronauta Yuri Baturina (dubitnik nagrade heroj nacije) koji je pričao o svoje dvije pustolovine u svemiru.

U subotu je bilo glasanje za nagrade ESFS i za Eurocon 2017., koji će se održati u Dortmundu. Posebno nam je zadovoljstvo bilo čuti da će počasni gost biti i naš najprevođeniji i višestruko nagrađivani SF pisac, Aleksandar Žiljak, kojeg je Dortmund najavio u svojoj prezentaciji. Na kraju samog sastanka, Francuska je najavila svoj bid za Eurocon 2018. godine. Nakon ovih zanimljivosti otišli smo malo upoznati čari Sankt Petersburga te iščekivali nedjelju i da saznamo dobitnike ovogodišnjih nagrada.

Nedjelja je donijela odlične vijesti! Naša Mihaela Marija Perković ušla je u Hall of Fame ESFS-a i odnijela nagradu u kategoriji najboljeg europskog promotora SF-a dok je spisateljska zvijezda u usponu, David Kelečić, kojem je upravo objavljen prvi žanrovski roman, odnio nagradu Encouragement. Posebno nas vesele ove nagrade jer su među dobitnicima još i China Mieville, dobitnik Hugo nagrade, Arthur C. Clarke nagrade te mnogih drugih, kao i Song of the Sea, irski animirani film nominiran za Oscara koji

je za svega par glasova oteo ovo prestižno priznanje Ivani Delač i Vesni Kurilić koje su bile nominirane u kategoriji najbolje izvedbe za svoju inovativni LARP Astra koji je ove godine dobio nagradu SFERA. Naravno, Rusija ne bi bila Rusija da se tijekom cijelog kona nisu vrtjeli zanimljivi kasnonoćni razgovori uz još zanimljiviju ponudu pića koji se nastavio druženjem do kasnih noćnih sati iz kojih bi se moglo izroditи zanimljive suradnje na Europskoj razini.

Valeriju ste možda već i primijetili na SFeraKonima, često okruženu čoporima klinaca koji na njenim radionicama slažu naprave kojima će osvojiti svijet. Kad ne planira osvajanje svijeta uz pomoć svoje dječje vojske, Valerija studira na tekstilo-tehnološkom fakultetu, mnogo čita i trudi se uživati u životu. Jedna od takvih uživancija je bio i odlazak na Pyrkon u sklopu male hrvatske ekspedicije, prvo Valerijino sudjelovanje na konvenciji izvan Hrvatske

O PYRKONU NAKRATKO I NAŠIROKO

24. - 26.4. 2015, Poznań, Polska

Valerija Strutinskaja

Ukratko: bilo je super.
A sad dulja verzija.

Sve je počelo jednog dana kad sam zbog skorašnjeg SFeraKona došla na sastanak i pričalo se o predstojećim putovanjima na konvencije. Za Eurocon sam čula i znala sam da će netko ići, ali Pyrkon, što je to? I onda se Mihaela sjetila "Pa, Valerija, mogla bi ići s nama!" Dobro, mogla bi. Nedugo nakon tog razgovora smo bili na cesti vozili se prema Poznanu. Upute za put nam je davala Ankica, naš GPS koja bi tu i tamo rekla nešto tipa Skreni lijevo u zid tunela, ili skreni desno s mosta, jer joj navodno nisu bile updejtanjem karte. Kad smo napokon stigli u Poznan bilo je jako kasno.

Sutradan smo došli pred mjesto konvencije: Poznań International Fair. Red je bio prevelik. Mislim

da nisam nikad vidjela tako puno ljudi da stoje i čekaju nešto, čak ni kad su se dijelili besplatni mobiteli. Sva sreća da kao izlagači nismo morali stajati u tom redu, nego u jednom puuuno manjem redu, za ljude sa štandovima. Onda smo išli u Hall 6- hala samo za izlagače i tamo složili naš štand. Onda smo malo istraživali što se dešava po ostalim štandovima. Ljudi su izlagali i prodavali sve i svašta. Najviše me se dojmio čovjek koji je prodavao bumerange, i koji je mušterijama objašnjavao kako koji bumerang se kako baca, kako leti, kako se vraća. Neka ekipica iza štanda je instalirala dvorac.

Najviše me se dojmila veličina konvencije. Imaš halu za ovo, halu za ono. I možeš obaviti sve na konvenciji. Tako sam ja s Mihaelom i Irenom dovezla u petak prijepodne, a otišla u nedjelju poslijepodne. Spavala

sam u vreći na madracu na napuhivanje u hali 5- hali za spavanje (s još bar par tisuća ljudi)- jer svi koji su spavali po jeftinim sobama u hostelima su iste rezervirali mjesecima unaprijed. (Tamo sam se čak uspjela i istuširati, nakon dva sata čekanja u redu za tuš. Idući put sam bila pametnija i otišla to obavljati u rano jutro, ali baš je tad nestalo tople vode.) Jela sam i pila kavu u hali 5a- Food Hall. Otišla sam plesati i tulumariti u halu 6- Party Hall. Suvenire sam kupila u “našoj hali” hala 6 za izlagачe. Malo sam gledala što se dešava- dodjele nagrada i performansi- u hali 8. Zaista nije bilo potrebe da odlazim i tražim po gradu i okolici stvari. Dobro, ne bih to izvela bez Irene i Mihaele koje bi mi kupile kroasane za doručak i flaširane vode. I naravno, ako postane dosadno ili što već, treba se samo malo prošetati “dvorištem” između hala, jer se tamo uvijek nađu razni predobro kostimirani ljudi. Bilo je i drugih hala u kojima sam provela malo manje vremena, to su hale za igre, pa hala za računalne igre i hala za izložbe.

Bilo je jako puno programa. Kako mi poljski baš i ne ide orientirala sam se na program na engleskom jeziku koji se uglavnom održavao u hali 15 u “Engleskoj sobi”. Tako sam otišla na jedno kul predavanje o izradi korzeta gdje sam štreberski ispisala par strana bilješki, vidjela kako izgledaju te stvari koje treba koristiti za izradu pravog korzeta, i što mi se

jako dopalo je što je predavačica donijela korzete koje je ranije izradila i mogli smo ih pogledati i prepipati.

To mi se često dogodi na konvencijama- upadnem u neku čudnu vremensku petlju. Prije konvencije se čini kako imam jako puno vremena vidjeti SVE, otići na SVA predavanja, upoznati SVE ljude, na tulumu plesati na SVE pjesme. Onda dođe zadnji dan konvencije. Nedjelja kad se svi pripremaju na raspremanje a ja imam osjećaj da je vrijeme prebrzo prošlo a ja nisam stigla sve. Tako da se od subote sjećam ekstra dug red za kupaonu, predavanja o korzetima, kave, puno cosplayera i tulum. Mihaela i Irena su se pod izgovorom starosti povukle, pa sam odlučila naći neke ljude za druženje. Pa sam se družila s različitim Poljacima, plesala malo sama, malo s Poljakinjama, zafrkavala se s nekim ljudima kojima (kao i meni) nije bilo u redu gašenje tuluma oko 4. Pa smo otišli u halu 7, gdje je neka ekipa još uvijek LARPala, a nas je oduševilo što za Prijestolje nema gužve pa smo se naslikavali. A naslikavali smo se i s Alienom. I trčkarali okolo po polupraznom prostoru.

Tako je brzo došla i nedjelja. Nema goreg od žamora glasova koji te probudi nakon svega par sati sna. Dok sam čekala Mihaelu da dođe na intervju u posebnu press sobu dragi organizatori su mi dali kave i nekih finih keksića. Onda sam malo fotografirala Mihaelin

intervju, visjela oko našeg štanda čekajući da mamurluk prođe i otišla na turu po gradu. Gradić je jako simpatičan i ima puno povijesti (svi su ih htjeli osvojiti) i naš vodič nam je prepričavao razne legende i povijesne anegdote. (Tu i tamo bilo je nečeg ozbiljnog)

Pri povratku na konvenciju svjedočili smo egzodusu. Hrpe i hrpe ljudi su odlazili. U jednom trenutku se preko razglosa javlja kako se mole ljudi da napuste halu s izlagачima. Kad su ljudi otišli počelo je razmontiravanje. Par snažnih mladića su spremali stolove, stolice, i zidove (sve je bilo sklopivo). Mi smo se isto pospremile i otišle.

Ostalo nam je malo vremena pa smo se prošetale gradom tražeći restoran koji su mi preporučili, i nismo uspjeli. Baš prije početka paničarenja, sreli smo Gay i Joe Haldemana, koji malo popričali s Mihaelom i preporučili nam restoran. Bilo je prefino i jako smo se lijepo najeli.

Nakon toga je došao ponedjeljak i dug put natrag doma.

Jako mi se svidjelo, jer eto bilo je super, bilo je dojmljivo i inspirativno. I mislim da sam naučila par životnih mudrosti i poslovica.

I želim ići i iduće godine.

Bernard Ivezic umjesto u Poljsku odlučio se krajem travnja s društvom iz srednjoškolskih dana posjetiti prijatelja koji živi i radi u Brusselsu. Jer što će na još jednoj SF konvenciji? Prijatelj ga je pak dočekao s bogatim i zanimljivim itinerarom: posjet Ghentu, Sjevernom moru, Amsterdamu, jazz koncertu, kavicama na pitoresknim trgovima, večerama u neobičnim etičkim restoranima... Ali prvi dan, baš prvi dan!, ga je odveo u Antwerpen. Na lokalnu SF konvenciju.

ZABAVA NA ANTWERP CONVENTIONU 2015

26. 4. 2015. Antwerpen, Belgija

Bernard Ivezic

Dovesti se automobilom u drugu najveću europsku luku i ne zvući kao dogodovština. No, od 2010. godine u Antwerpen u Belgiji zaljubljenici u znanstvenu-fantastiku, fantasy, horror, cosplay i stripove, jednom godišnje, krajem travnja, pristižu na sve načine. Ne nužno brodom. U Belgiji su bicikli iznimno popularni, a Antwerp Expo Centar, u kojem se konvencija održava, odlično je povezan biciklističkim stazama i tramvajem.

Događaj koji iz cijelog Beneluxa pa i šire privuće impozantnih 10 tisuća posjetitelja službeno se naziva Antwerp Convention. Da, nisu bdjeli noćima smisljavajući ime, ali kad pogledate red za upad usporediv jedino s onima pred Appleovim trgovinama postane vam jasno da netko očigledno jest bio noć prije kako bi među prvima ušao. Upad je 12

do 15 eura, ovisno jeste li kartu kupili unaprijed na internetu ili na ulazu. Za razliku od nas Hrvata, koji smo odmah na slobodnim blagajnama iskoristili priliku, oni su željeli platiti karticama. Mi smo upad platili kešom. Paradoks je da unutra ništa ne možete platiti karticom, već jedino gotovinom. Pitali jesmo, ali nismo dobili objašnjenje za ovo ponašanje lokalaca. Druga posebnost ove konvencije je tajming. Dok u Hrvatskoj većina konvencija nedjelju tretira kao dan za opuštanje i popularno-znanstvena predavanja nakon tulumarenja koje počinje u petak popodne, Antwerp Convention se odvija samo u nedjelju od 10 do 18 sati. Znači, osam sati užitka tijekom jednog dana.

I to je to.

Zbog toga čak ni činjenica

da se konvencija održava u dva paviljona s popratnim prostorima i na dva kata, sve zajedno zauzimajući čak 9000 kvadrata, neće vas lišiti dojma nesnosne gužve. Kao i u Hrvatskoj ovo je konvencija na kojoj ćete vidjeti kako, jako mnogo mlađih. Gužve počinju već pred savršeno organiziranom i ekspresno odrađenom parkingu, nastavljaju se posvuda oko konvencijskog prostora i zatim unutra. Pušačima će se vjerojatno svidjeti što su otvorili posebne ogradađene prostore izvan paviljona gdje se može zapaliti cigareta. Meni se to posebno svidjelo, jer na takvim mjestima posjetitelji izadu da udahnu zraka, puši malo tko. Divno!

Iznutra je Antwerp Convention nešto potpuno drugačije od konvencija u Hrvatskoj. To je golemi sajam stripova, figurica, maski, knjiga, postera, majica, igračaka, igara na ploči i računalnih igara. Zamislite 200 štandova u dva golema paviljona. Ali iako je 80 posto štandova postavljeno samo za prodaju, pomnim pozicioniranjem preostalih 20 posto štandova organizatori su postigli dojam kao da ste u lunaparku za fanove. Na pozornici u jednom paviljonu izmjenjuju se performansi cosplayera, na drugom kraju istog paviljona možete se slikati u nimalo običnom Pontiacu Firebirdu Trans Amu crne boje. Pogađate, riječ je Knight Industries Two Thousand

(KITT), kulnom, neuništivom, AI automobilu kojeg je 80-tih vozio David Hasselhoff aka Knight Rider. Eto po tome je Hasselhoff postao poznat, a ne po Baywatchu, čisto da se zna. Srećom, osim ako ne sjednete u automobil, slikanje se ne plaća. Inače, pripremite 15 eura.

U istom paviljonu nalazi se kamion s Marvelovim igrarama. Glavna tema su Avengersi i Marvel, iako kultan u svijetu stripa, ima poduži popis računalnih igara. Nažalost, nije bilo prilike da se tu dulje zadržavam, jer je gužva bila prevelika. Tik do tog kamiona još jedan s motivom Hulk-a, a nekoliko koraka dalje originalni jeep iz Jurassic parka. Ako vam nije jasno, zašto bi netko fanovsku konvenciju usporedio s lunaparkom, onda je to zašto što ova konvencija to stvarno je. Šlag na torti bila je postava glumaca Ellie Kendrick i Ian McElhinney iz Game of Thrones koji su fanovima naplaćivali potpisane rupčiće i zajedničke fotografije. Bilo je toga još u prvom paviljonu, posebno po štandovima, ali kako na niti jednom nisam našao figurice He-Mana i Masters of The Universe, mislim da je vrijeme da ukratko opišem i drugi paviljon.

Sam pogled na njega bio je dovoljan da shvatim da bi dobar biznis ovdje bio iznajmljivati električna kolica. K tome, nakon obilaska jednog paviljona muški, bez karte, uputa i potpuno

avanturistički, ovdje sam se već zaželio optimiziranja rute pomoći nekog vodiča. Lijepo sam pitaо за upute, ali odgovor je bio ne. I to ne da vam upute neće dati usmeno, već ih nemaju napismeno! Nema programskog vodiča, samo tlocrt i popis stvari. Uočavam i program. Posežem za papirom, ali me grubo sprečavaju. Na kvazi-engleskom objašnjavaju mi da 'papir neće sa mnom jer je sam'. U prijevodu nema kopija, samo original i on se ne dijeli, jer kako dolikuje originalu - postoji samo jedan! Sjetio sam se Irene Rašete, koja radi SFeraKonski program, u tom trenutku. Mislim da je joj se štucalo. Irena, ne mogu reći da žalim, jer ja sam grcao od smijeha.

Na programu, koji doslovno zauzima tri puta po pet natuknica, otkrivam da je u 16 sati zakazan treći meč kečera cosplayera. Dvije sekunde kasnije tiskao sam se oko pravog boksačkog ringa s hrpom nanelektrizirane ekipe. Ono što je nakon toga Hulk radio Spidermanu radije bi želio zaboraviti. Svi znamo da Spiderman leti, ali ovaj bi zasigurno bio sretniji da se rodio kao Superman. Dakako superheroji su se samo dobro zafrkavali. Iduća odlična stvar u drugom paviljonu bio je R2D2. I to ne jedan već njih pet. Nekoliko manjih, dva u pravoj veličini od kojih jedan kao od iste pokretne trake rođen. I kreće se, blinka, čak i odlično zvuči. Rade ih za zabavu. Malo dalje, tvrdom prozirnom plastikom opasana stoji arena za borbu robota. Usisavač isisava

život iz električne lopatice, a onda preokret. Lopatica može trznuti i katapultirati stvari u zrak. Usisavač nema šanse, plosnat je i pada na leđa. 1, 2, 3 i pobjeda! Takvu lopaticu nisam mogao nabaviti za doma. No, ako volite robote ili pak želite napraviti vlastitu konzolu, svi dijelovi su ovdje. Čak i inspiracija. Svi smo se zakopali pred one stare automate s Mortal Kombatom.

Vremena je nažalost malo pa igra nije potrajala. Producili smo dalje u potrazi za WC-om. Platili ga pola eura kao i posvuda na sjeveru, jer WC nije besplatan kao u Hrvatskoj. I uletjeli smo u poseban prostor s legačima i igrami. Zanimljivo, ali jako malo. Spomena je vrijedna tek šest kvadrata velika maketa pobunjeničke baze na ledenom planetu Hothu.

Ono što je došlo u pravom trenutku i smješteno je na kraju drugog paviljona je niz standova s hranom. Od hot-doga preko hamburgera do tortilja, falafela, kineske tjestenine i proljetnih rolada. Sline cure. Hrana fino miriši. No, na kraju najukusniji bivaju sendviči kakve kod nas rade pekarnice, oni u pravim lizikama i inom pecivu.

Na izlazu se vraćam na info pult čisto da provjerim jesmo li nešto propustili, i naravno jesmo. Na katu iznad bili su paneli. Zadnji, o Dr. Who je završio prije sat vremena. Uf, ali

svejedno je bilo odlično! Osam sati bio sam u nekom drugom svijetu. Nije to samo zbog svih tih zabavnih sadržaja već i zbog cosplaya o kojem zapravo nemam prostora pisati. Zamislite svog najdražeg lika, njegove prijatelje i neprijatelje, i budite sigurni da

netko od njih šeta po Antwerp Conventionu. Da nije više od tisuću kilometara udaljen od Zagreba i da traje barem dva dana, siguran sam da bi tamo boravio svake godine. Ovako, mogu se tek veseliti da će se jednom ponovo vratiti.

Never been to a EUROCON?

Eurocon is the pan-European SF convention which moves from country to country each year, teamed up each time with a country's national SF convention. (The common language of Eurocon is always English.) A bit like Eurovision without the songs! With SF fans from all over Europe.

Try beautiful Barcelona in 2016!!
4, 5 & 6 November, when the weather will be pleasant. This will be the first Eurocon to be held in Spain!

At the splendid Centre of Contemporary Culture (CCCC) in the heart of the city next to the Ramblas and the historic Gothic Quarter.

Much more info, and Join by PayPal, at
www.eurocon2016.org

Facebook: [eurocon2016bcn](https://www.facebook.com/eurocon2016bcn)
email: info@eurocon2016.org

Danijel upravo završava svoj roman prvijenac i od upućenih koji su imali prilike držati rukopis u rukama čujemo da je riječ o izvrsnoj knjizi. Dok ta knjiga ne izađe, evo novih babljih pustolovina. Nakon što ste u prošloj epizodi otkrili ponešto o seksualnom životu seljana, vrijeme je za jednu epizodu s mudima u kojoj ćete upoznati lokalne baba roge.

Ne, ne babe. Babaroze!

BABE NA KLUPICI

epizoda 4

Štrojar!

Danijel Bogdanović

Oblačna noć, na klupici pred kućom nitko ne sjedi. Sva su svjetla u selu pogašena, pobožna čeljad na miru spava, odmara i stoka, marva i blago pobožno, svi na hrpi. Samo tu i tamo iza štaglja Milovana Krečmajstora proleti čuk i hukne. Ni čukci ne laju, a i mačke se zavukle u toplo. Ma, milina za vidiš kako i u ovom selu može bit lipo! Skoro pa se nema šta ni za pisat.

I, tako... šta ima kod tebe? Jel ti to nova frizura? Nije baš nešto, ako ćeš iskreno. Ne idu ti te šiške baš uz... A to su obrve? Uf, onda...

AAAAAAAAAAAAAARRRRRR
HHHHHH!!!!!!

Jebote, ovo nije bio čuk!

Urlik bola odjekuje selom koda je

od pleha selo, nikako da ga nestane. Stala se svjetla po kućama palit, stalo se mumljat i kašljat po sobama spavaćim, il dnevnim ko spavaće nema, djeca stadoše plakat, a čukci, eto ti i njih, bez lajanja svog ne mogu.

Prva osoba koja glavu kroz odškrinuta vrata promalja je niko drugo nego naša Anastazija, zvana Anka. Ta je žena uvijek na oprezu, pa i dok spava, spava s jednim okom otvorenim (dobro, to je zato šta joj je jedan kapak ukočen pa ga ne more sklopiti, al pusti sad detalje!) i čim nešto šušne u selu, eto ti nje prve u izvidnicu. Ipak je ona Gospodova prva uzdanica u to da će Mu prijavit svaku bogohulnu stvar koja se dogodi il se ima dogodit. Ne govori narod u selu uzalud: *ako Bogu promakne,*

Anki neće.

Škilji tako Anka po mrakači, nebilo vidjela ko je to vrisnijo i zašt. Po glasu joj se čini da je vrisak stigao iz grla Bočatog Ilike kojeg tako zovu jer taj soli sve, al baš sve – i što jede i što piye. Al samo malo. Inače, jednom kad je imo goste, izdinsto im je svinjski mozak za ručak. Niko ga od gostiju nije bio voljan jest, pa je Ilija navalio ko sumanut. Naravno, prije toga je posolio mozak. Odatle potječe izraz *solti nekome pamet*. Čisto za informaciju.

Njegova kuća nije tako daleko od Ankine, pa ona u spavačici, s krunicom čvrsto stegnutom u rukama, tapka u papučama po hladnom tlu ko neka pobožna avet. Ide u izvidnicu. I nije prošla stotinu koraka, odjednoč se ukoči, zakoceni se od strave i upiša se isto. Što od strave što od inkontinencije.

Jer ono što je vidila u mraku te noći, ono što je iskočilo sa tavana Bočatog Ilike i pobjeglo prema šumi iza sela...

... te oči i jezive ruke... i četri noge...

„Štrojar... Štrojar!“

Sljedeći dan na klupici, Anka je opisala drúgama jezovit susret prošle noći.

„Vidla si Štrojara?“ pita Filka, podižući upitno obrve i brišući maramicom znoj podno nosa. „Ma

šta divaniš bedastoće? Koji te Štrojar spopo, pa toj kodas rekla das vidla Mrakana... il Babarogu. Sotim se dica plaše, a davnos ti bila dica.“

„I to mi *ti* veliš“, bjesni Anka, „koja viruješ u višćice i ljude koji upravlja gromovima¹! Ako je iko od nas četri prizemljiti i racioničan, onda sam to ja. I kad ti kažem – vidla sam sinoć Štrojara!“

„Kak je izgledo?“ pita Draženka, bez ikakvog prizvuka nevjericu ili snishodljivosti (šta god ta riječ značila) u glasu. Jel glumata il ne, Filka ne zna. Ak glumata, dobro glumata. A ak ne glumata, onda isto dobro ne glumata. U svakom slučaju, šta god radi, dobro to radi.

Anka sklopi oči... pardon, oko, i strese se od prisjećanja. A Filka vidi kako joj ruke skupa s krunicom drhte. *Jebemu žir, pa ona je stvarno priplašta* ...

„Bijo je mrak, pa nisam mogla detaljno vidit“, veli Anka, „al... Bijo je visok dva pol metra, garant. I jašijo je na svinji. Al nije zapravo jaho jel nije imo noge. I... i imo je te šiljke, baš onak kak su nam divanli davno... Ajmeeee!“ Rasplače se Anka tad ko kišna godina i sva u drščavinu i jecaje. Filka ju gleda zbumjeno, pa nikad ju nije vidla takvu, šta joj je?

„Ajd, smiri se“, govori joj Draženka nježnim glasom rđavog cirkulara za koji je zapela nogu Ivanke Boljkovac. „Ak on tebe nije vidio, ondak je

¹ De šta se pjeniš odma! Imaje babe životе i izvan ovih pria, znaš. Dogodi se njima koja avantura koju ja i ne opišem. Da, Filka jim je izmed prošle i ove epizode ispravidala sve o Saši. I nije baš dobla pozitivne reakcije od drúga, ko što vidiš. Bože, prgavog li čitatelja/tljice! Jidu babe i piju, znadeš! Ne side samo na klupi. Zakolju i koju kokoš u slobodno vrime. Šta bi ti, da opisujem i kad si pazuhe briju?

sve...“

Anka tad naglo ustade i sva zanjapurena u licu dreci: „Ti se smiri! Šta ja znam jel me vidijo? Kak da se smirim kad neznam jel me vidijo?!“ I na Filkino masno iznenađenje, Anka se pokupi i bez pozdrava odmaršira kući.

„Koji je njojzi klinac?“ nagnula se Filka prema Draženki. „I zašt joj divaniš tak koda to stvarno postoji?“

Draženka podiže mjesto gdje bi joj trebala biti obrva, a nema je. „A odkad sti postala glas razuma? Dobro je Anka rekla. Viruješ u neke višćice, a ovo sad...“

„Ovo sad je glupost!“ brecne se Filka. „Ja razliciti... razlikir... razlikujem praznovjerje od stvarnosti! Jedno su čudovišća svemirska i ina, a drugo neke dičje priče! A Štrojar je dičja priča i gotovo! I živcira me kad Anka tolko bulazni oko toga!“

„A da te ne živcira zato“, veli Draženka mudro, „šta se bojiš dab to ipak moglo bit zaprav?“

„Ne. Neg zato šta Anka men neviruje, a oće da ja njoj virujem! Eto!“ I Filka ponosno nosinu u nebesa diže i maramicom se po crvenu vratu briše. Nastade tišina tijekom koje su tri babe bez divana sjedile, a selom tu i tamo prošlo poneko čeljade i babe uljudno pozdravilo. Tad Draženka Julu pogleda, a ova sitno mrdne nosom.

„Imade nešta“, veli Draženka uzdahnuvši, „šta ne znaš o Anci. Zašće ona tolko boji Štrojara. Ustvari, znaš šta? Idemo nas dvi kod Bočatog

Ilije, da vidimo štaj zaprav bilo.

Njegova Vladinka neće nikog pustit ukuću danas, veli daj sve u redu, daj Ilija samo nešt loše sanjo...“

„A ti joj ne viruješ? Viruješ Anci, al ne Vladinci?“ skače Filka ko pjetlić.

„Idemo kod Ilije, nas će pustit. Paćmo vidit na čemu je stvar. A dok dojdemo tamu, jać ti ispripovidat jednu priču. Julo, idemo mi, ti pripaz na selo dok se ne vratimo.“

Jula podiže svoje štrikivo i veli: „F...“

A Draženka stidno odmahne rukom, pa će kroz smješak: „Ma de šta ti je? Luda si ko gljiva.“

Odmakle se Draženka i Filka od klupe i babljim korakom tapkaju selom kojem je jesen zelenilo požderala, svaka svojim poslima zabavljena – Filka stenuć pod jarmom sala, a Draženka namještajuć neposlušno zubalo. Prošle tako nekoliko kuća, kadli eto ti Draženke sa svojim divanom.

„U mom selu bijaše čovjek, Svojko se zvaše, koji je seljanima škopio prasce. Bijaše on lijep poput kukuruza u kolovozu, a snaše se lijepile na njega, ma nije ih se mogao riješiti. A, ruku na srce, nije se baš ni trudio. Samo, eto, ja sam tada već bila udana ... onaj, da. Osim po ljepoti, Svojko bijaše poznat i po svome štrojačkom umijeću. Kako je taj samo štrojio... to svijet nije vido! Samo bi zavrnuo mošnju i cvak na brzinu. Prasci nisu ni znali što ih je snašlo, a posao već gotov. Osim toga, Svojka su zvali i u druga sela jer se vijest o njegovoj

sposobnosti brzo širila. S jednog se takvog zadatka Svojko vratio s divnim suvenirom. Bijaše to mlada snaša crnka, lijepoga okruglog lica i stamena tijela. Upoznali su se u selu u kojem je Svojko po zadatku bio, ljubav se rodila na prvi pogled i eto ti njih dvoje, kupaju se u moru sreće, a nama curama ... oču reć, *njima* curama – ostade samo suha bedrena pustinja. I počeše uskoro pripreme za svatove, a kako je Svojko namjeravao napraviti najveće slavlje koje je selo vidjelo još od zadnjih svatova, sa šatorom od stotinu centimetara, tamburašima iz najslavonskijeg kraja, sa prasetinom i sarmama i kuhanim mesom... i na svakome stolu s po jednom tortom, Svojko se svojski bacio na posao štrojenja, kako bi zaradio dovoljno novca. Eh, moja Filko... Kad sreća vlada, zaboraviš na oprez. Svojko je bjesomučno štrojio, jer svadba se bližila, a buduća mlađenka nije imala previše strpljenja i zbi se o čemu nitko ne razmišljaše. Koliko ti je priča Štrojaru poznata?“

Filka ispljune krvavu slinu (oče ta paradentoza staru čeljad, oče...), pa veli: „Baba mi je... *plijuc!*... pričala da on dojde kad...“

„... sedamsto sedamdeset sedam prasaca u sedamdeset sedam dana uštrojiš, da. I baš se to zbi Svojku. Brojanje prasadi bijaše mu zadnja stvar na pameti, brojanje novčanica prva. Te noći kad je uštrojio to zadnje kobno prase, posjeti Svojka jezoviti Štrojar – došao po svoje. Snaša bijaše s njim u postelji kad je Štrojar banuo im u kuću, ali uspjela je pobjeći i skriti se iza dovratka.

Jadnica je vidjela sve što se događa. Vidjela je kako je Štrojar nasrnuo na Svojka, vidjela je kako ga je uhvatio za noge i razvukao ih poput rublja na konopu... vidjela je kako mu odsijeca ponos i diku, kako Svojko ostaje bez muškosti svoje i vidjela je kako Štrojar nestaje bez traga kako se i pojavio. Svojko je preživio, svi oni prežive, ali nešto je umrlo te noći u njemu i prestade on biti onaj čovjek otprije. A snaša, jadnica, ne smjede nikome reći što je vidjela, jer što će selo, a pogotovo crkva reći ako sazna da je neudana provodila noći sa zaručnikom u krevetu? I kako je ljubav bljesnula, tako je naglo i ugasla. Samo... vidiš, ta snaša nikad nije Stojka iz glave izbacila, a još manje strašnoga Štrojara! Otada se ona u znoju i vriscima budi, ako joj se sanak uopće na oči navuče, a jedan joj je kapak od šoka ukočen i ne može ga više sklapati.“

„Jebemu sataraš u kaci...“ prosikće Filka zabezeknuto. „Pa ta snaša... nemoj mi reć daj to Anka... Naša Anka?“

Umjesto odgovora Draženka se zaustavi, te veli: „Ev nas kod Vladinke. Aj ti pokucaj, ja imadem arthritis.“

Nisu se vrata dugo otvarala i već su babe mislile odustat, kad se razmiče firanga na jednom prozoru i ugledu one Vladinkino uplakano lice. Čim je babe ugledala, Vladinka nestade, a vrata se odmah otvore.

„Šta svi očete odmene danas?!“

„Došle smo ti vidi muža“, veli Draženka.

„Mama, mama“, čuje se dječji glasić iznutra, „jel ima mlika?“

„Ima, Dalibore, u frižideru!“ viče Vladinka i ušmrcava masno. Pa babama: „Ilija je dobro. Samo je loše sanjo.“

„A zašt onda“, pita Draženka arželjezantski, „plačeš?“

„Rižem luk!“ cikne Vladinka, pa da će zatvorit vrata, al Draženka umetne štap u dovratak.

„Pa šta očete? Pa pušćajte nas na mirul!“ plače sad Vladinka bez suzdržavanja. „Cilo selo se našlo...“

„Mama, mama, jel ima kakava?“ viče mali Dalibor opet.

„Ima!“ kriče Vladinka. „U kredencu! Slušajte, znam da se po selu svašta divani, al sinoć se stvarno ništ nije...“

„Znamo daj ti došo Štrojar“, veli Draženka tiho i ominozno koda u Matrixu glumi. „Vidle smo ga.“

Filka sam što nije poskočla u koži i počela vikat da šta laže, kad ga niko nije vidio, di su dokazi, al onda ugleda Vladinkinu facu. Izmed svog tog plača, suza i krmelja izviruje groza i jeza. Isto ko i u Ane maloprije. *Pa jel moguće...*

Gleda Vladinka van po ulici – srećom, nema nikog dab ih čuo, osim dvije kokoši što grebu po blatu i kljucaju.

„Ja... onaj...“ Vladinka sad gleda ukuću, pa obriše suze, ušmrće još masnije nego maloprije i zakašlje se od tog. „Ja sam mislila da... mi se učinlo... unidite. Ajte. Brzo.“

Prije nego su se za babama zatvorila vrata, začuje se Daliborov glas: „Mama, mama, jel ima kašika?“

* * *

Bočati Ilija leži u krevetu, u sobi su navučene firange i polumrak je. Izgleda koda Ilija spava, al neprestano stenje, pa je teško reć. Samo mu bljeda glava iz jorgana viri.

„Kak se to dogodlo?“ pita Draženka tiho (Vladinka im je rekla da ne smiju glasno divanit, da ne uznemiruju muža joj) kad su sjele na kauč i Vladinka im kavu napravila.

„Ne znam“, šapće ona. „Sjedli smo i gledali *Ljepom našom*. Iz Đakova, baš su lipe pisme bile. Bio je Ćiro Gašparac...“

„Mama, mama“, krešti opet Daliborov glasić negdje iz kuće, „jel ima šećera?“

„Ima, u posudi kod lonaca!“ Pa opet tiho, jedva čujno: „Gledamo mi tak...“ Tada se sjeti nečega, pa zaleleče sinu: „Ne stavljaj puno šećera, dobićeš od njega šećer!“ I opet tiho: „Gledamo tu emisiju, mali Dalibor spava, i odjednoč nešta udari na tavanu. Ilija otiošo vidi i onda... onda, Bože sveti! Počeo vrištat ko... koda ga kolju...“ I tu se jadnica opet rasplače. „Nikad ga nisam... šmrc... čula da tako jauče... šmrc... Odma sam otrčala s nožom...“

„Mama, mama“, Dalibor će opet, „usro sam se!“

„E jebemti gujscu, pa kaćeš naučt? Oš opet da ti pelene stavljam, a, jel očeš? Odma da si opro dupe! Imaš u ganjku lavor s vodom od

pilića! Eh, ta dica. Sve bi servirano. Nego, di sam... a, da! *Kmeeeeee...* i kad sam se popela gore, ugledala sam... *šmrc...* to, to čudovište.

Nisam se opće nadala, a Ilija nikad nije bijo dobar s brojovma... Nisam virovala da Štrojar stvarno postoji... misla sam das to bajke za dicu... i ... *šmrc...* i nisam znala daj Ilija uštrojio tolko prasadiii...“ I još jedan izljev suza tugonosnih izbjije joj iz očiju te nosa, pa sve po stolu i šalicama s kavama babljim.

Draženka pomiluje Vladinku štapom po glavi (bilo joj je mrsko ustajat, a svejedno je sočim ju dira, jelda?) i stade ju tješit. „Ajde, ajde, gledi to s pozitivne strane. Bar ti je muž imo puno posla i dobro zaradio. A zašt je opće tolko štrojo?“

„Skuplja pare“, plače Vladinka, „za krstitke.“

„Još niste Dalibora krstili?“

„Ma kojeg Dalibora? Toj za njegovog sina!“

„Mali Dalibor imade sina?!“
zagrcnula se Draženka. „Vladinko, ja mislim da ti to nij po zakonom, da se tak mala dica... onaj... diraje. To ti se zove petrokemija.“

„Ma šta nij po zakonu? Pa Dalibor se oženijo prije dvi godine, kad je navršijo dvajstri!“

„Dalibor imade dvajs... ?!“

Draženka zblesano pogleda Filku, a ova sluša čitavu tu priču sve se snebivajuć bi li se i ona uključila u raspravu (jer ipak je ona skoro

završila te škole i, naravno, znade da se tjeranje maloljetne djece na blud ne zove *petrokemija*²) il bi rađe otišla u sobu malog ili velikog ili kakvog već Dalibora i nabila mu oklagiju u čmar.

Na kraju, ipak prevagne detektivska žica, pa Filka dohvati šalicu i skuži da joj se kava pretvorila u neku prljavu smećkastu vodu. Odloži brže-bolje šalicu te veli sumnjičavo: „Jel, Vladinko, a kak si znala daj to baš Štrojar, a ne... neko drugi?“

Ova ju pogleda koda joj se pred očima seksa s familijom. Draženki se ne sviđa Filkin nastup, al je još uvijek previše osupnuta da bi nešto pametno kazala.

Vladinka srkne svoju meljavu kavu, pa veli: „Znam tako šta je imo Ilijina krvava jaja u ruki! I umjesto očiju neke rupe! I izgledo je koda je izrasto iz leđa velike krmače. I sav je bijo pun...“

Filka ju ušutka podignutom rukom. „Jel imadete vi svitlo na tavanu?“

„Ne.“

„A tis ošla gore samo s nožom i bez sviče?“

„Pa... da. Nisam imala vrimena...“

Filka ju opet ušutka dlanom. „Kak si onda išta vidla tam? Mogo ti je stajat bilo ko...“

I tu Vladinka skoči gotovo stol prevrnuvši, a babe se automatski za marame mašiše. Al nije ih Vladinka napala, nego je odjurila iz sobe.

„Pa jes ti normalna?“ tiho viče Draženka na Filku. „Šta ju napadaš koda je *ona* uštrojila muža!“

„Moj moto je: tamo gdje prestaje trag, počinje istraga. I ja se tog držim.“

„Šta? Đes to čula? Kaki tragovi istrage kurci palci?“

„To je reko poznati grčki fizolog Robert Valdec. Učla ja uškoli.“

„Poserem ti se ja nate škole. Ja nisam prismrdla školi, pa oped znadem više neg...“

Usred rečenice prekide ju platnena vreća puna nečega kad je grunula na stol. Vladinka stoji nad njima, mračno ih obje gleda i diše koda je nosla sto kila na zvonik.

„Kad sam se popela na tavan i vidla Iliju kak leži pod Štrojaram... antomacki sam skočla i zamanla nožom. Nisam ga ubla, Štrojara nemoš sam tak ubit... al sam mu odrizala komad leđa. To“, veli i glavom na vreću pokazuje. Babe s užasom gledaju u smeđe tkanje pred sobom. Filka s malo većim, jer ako je u toj vreći stvarno dio Štrojara, onda je to sve istina i... i... ne, to jednostavno ne može bit istina. Ne može i ne smije!

„Otvorte“, nuka ih Vladinka. Nema više suza u očima joj, samo neki prkos i bijes. Filka se polagano naginje naprijed, gotovo drhtavom rukom dotiče vreću. Ono što je unutra je mekano. Pa dobro, svašta može bit mekano: lignja, stari paradajz, saft, ispuvana nutarnja guma od becikla, onaj komad kože na glavi male dice

što se miče kad dišu, blato, mrtvi kolibrić, živi kolibrić koji je ljen...“

Razvezuje ona lagano vreću, kad iz nje nagrnu roj muva zunzara i razleti se po kući. Filka cikne, a Draženka se samo trže. A Vladinka ni mic. Psiuje Filka sama sebi kukavičluk i manjak hrabrosti, pa se opet nagnе vreći i razveže ju do kraja. A iz nje smrad kakvog svjet nije osjetio! Ili je, al ne često. Smrad mrtvačke pišake u grobu, smrad ustajale čorbe od gangrenozne kokoši, smrad političara dok obećaje...

Filka samo što se ne onesvijesti i povrati istodobno, odmiče se od vreće i kašљe i naslanja na kauč. A Vladinka bjesno ustaje, zagrabi u vreću i izvuče neki komad mesine, užasan na pogled, još užasniji na onjuh. Baci ga Filki u krilo i obriše ruku od haljinu svoju. A Filka užasnuto gleda u zlo na sebi, nemože do sebe dojt. To meso... taj komad zloče... to je ko neka kožurina stara iz koje su izrasli deseci smokava, samo tamnocrvenih smokava i smežuranih smokava...

„Št-štajto?“ muca Filka više kroz nos neg kroz usta s rukama u zraku. Vidla je ona svašt u životu, pogotovo u zadnje tri priče, al ovo... ovo je nešt najgore.

„To je dijo Štrojara“, veli Vladinka mirno i tiho, da Iliju ne uznemiri. „A to šta visi po koži... tos jaja sviju njegovi žrtvi. Svaki put kad nekog kazni, njegova mu odrizana jaja narastu na koži. Jel ti neznaš priču o Štrojaru?“

„N-ne... mič to samene!“ naređuje baba, a ruke joj i dalje u zraku.

Draženka štapom zakvači potamnjelo meso pa ga vrati nazad u vreću.

„Zašt... zašt nis zvala policiju?“ pita Filka izbezumljeno. „I doktora za lliju.“

„I štaću im reć? Daj ga napo pola čovik-pola svinja? Il da im pokažem ovu vriću, pa da me zaskoče novinari i televizori i nedaje mira ni men ni mužu mi? I jel oćeš da svi u selu znadu da mi je muž osto bez jaja? Jel to oćeš?!“

Babe šute.

„Sad znate sve i ostavte nas na miru“, veli Vladinka i ustaje koda sastanak zaključuje. Prije nego su babe izašle, veli joj Draženka: „Jel te Štrojar vidio?“

„Je“, odgovara ova. „Al ovoj prvi put.“

Izašle babe van i Vladinka zatvara vrata za njima, a iz kuće čuješ: „Mama, mama, de ono tata sakriva Erotike?“

„Štaćmo sad?“ pita Filka kad su se udaljile od žrtvine kuće.

„Idemo kod Anke.“

„Zašt?“

„Jel je nju Štrojar možd vidijo dvaput.“

„Pa šta?“

„Dojdi. Ispričaću ti još jednu priču.“

* * *

„Ima tome stotinu i kojih pedeset godina manje. U selu podno gore visoke živjela je sirotinjska obitelj na čelu s dobrodušnim Bernardom. Da

bi obitelj prehranio, Bernard je radio svakojake poslove, kosio ljudima travu, cijepao im drva, liječio stoku i orao njive. Nije on birao poslove, ali ponajviše mu bijaše milo kad bi mu se životinje oko nogu motale, pa je takve poslove najradnije prihvaćao. Jer one ga jedine nisu osuđivale zbog njegova siromaštva. Kako je s njima znao postupati, počeli su ga ljudi zvati i kad je kakvu životinju uškopiti trebalo, jer zbivalo se da je konj uškopljalja svoga ritnua i ubio ili da ga je prase ugrizlo i bolest mu prenijelo. A Bernarda su životinje slušale. Ali, dobroćudan kakav je, Bernard je to redovito odbijao, ne želeti nanositi zlo svojim ljubimcima, sveudilj govoreći – *Nema toga kome je ustrojeno prase zlata ukuću donilo!* Izbilo se što se zbiti moralo. Kad je stao odbijati te posle, ljudi mu iz obijesti prestadoše nuditi i druge. Isprva je Bernard mislio da će to samo privremeno biti te će se ljudi opet urazumiti i davati mu nadnice. Ali, prevari se grdno! Ne samo da ga više nisu zvali da im njivu preore ili krumpir povadi... već ga stadoše i tjerati kad bi mlinaru zamoliti kantu brašna došao ili kad bi drobinu od zaklane stoke iskao, jer glad ne pita, a u njega je petoro gladnih usta. Sve gore mu bijaše, i njemu i obitelji mu i tako se crna jama dubila sve dok jednog jutra Bernard ne ugleda svoga najmlađeg, kako mrtav u postelji leži – glad bijaše jača od djeteta. Bernard je podivljao, tuga mu mozak ispila i sljedeće se noći u selo spustio i svu je stoku koja mu se na putu našla uškopio – i koju je trebalo i koju nije. Ali, ne nježno, ne s pažnjom, nego divljački, izbezumljeno. Čudovišno!

Eto vam sad, gamadi neljudska! Eto vam štrojenja! urlaše Bernard poput neke zvjeri ranjene.“

„Možda je Bernard i ispuhao bijes tim nehumanim činom, ali u seljana se bijes tek probudio. Jer, Filko moja, većina je izmučene stoke podlegla mesarskim ozljedama, a ona koja nije, seljani moradoše sjekirama zatući, da joj muke skrate i da jezovito skvičanje i mukanje i cvilež napokon prestane. Okupi se tad grupa najgnjevnijih seljana, pa jedne noći s vilama i nožima došuljaše se do Bernardove kuće i ženu i djecu mu zaklaše. A Bernarda zavezaše da gledati sve to mora. Kad je gnusni čin gotov bio, Bernard zaurla za krvavim seljanima na odlasku – *Neće ovo samo tako završit! Svima ču vam se osvetit! I vama i vašoj dici i unucima vaše dice! Nema toga kog će moje šake poštedit!* Tako mi Boga, izumrit će vam loze kad vas sve poštrom! Vikao je on tako i vikao, ali seljana već odavno ne bijaše.“

„Kako se Bernard izvukao iz okova svojih, nitko ne umije reći. Što je radio nakon toga, također je nepoznato. Zna se samo da je na godišnjicu smrti svoje obitelji banuo usred noći u selo i stao bjesomučno škopiti sve muško na što je naišao i trpati njihove mošnje po džepovima svojim kao suvenire. Samo žene na miru ostavljaše, ako bi mu se micale s puta. Ako bi neka bila hrabra te mu se suprotstaviti odlučila, Bernard bi ju upozorio da se makne. Ako bi ona ustrajala i nakon njegova drugog upozorenja, Bernard bi ju zaklao. Pokušaše ga seljani zaustaviti – zalud. U njemu je

bijes gorio kakvog svijet ne vidješe, bijes svih onih gladnih godina, svih onih suza njegove djece kad su kruljećih želudaca na počinak morali ići, njihovih otvorenih vratova i staklenih očiju, bijes samoče. Kad je osakatio sve muškarce u tome selu, prešao je u susjedno. Sedamdeset i sedam je dana trajalo njegovo ludilo. Sedamsto sedamdeset i sedam loza uvenuše. I kad već svi pomisliše kako njegovu bijesu i masakru neće biti svršetka, dogodi se što nitko ne očekivaše. U svem tomu pokolju, svi zaboraviše na jedno: na živad u svinjcima, štalama i torovima. Na životinje koje nitko hranio nije već šest mjeseci... ne, pet... sedamdeset sedam mjeseci? Ne, ne... četiri godine i dva mjeseca... de, kolko je sedamdeset dana mjeseci? Ma, nema veze. Živad nitko nije hranio i pojio već sedamdeset sedam dana i ona koja još nije otegla papke ili kopita ili šape, jednako je poludjela kao i uzrok takvome njihovu stanju. Stoka probije pregrade i vrata i za tragom Bernardovim se dade. Pronađoše ga krvavoga i iscrpljenoga na dnu sela, odjeće prepunjene krvavim ostacima muškaraca, očiju posvema zabludjelim u ludilo. Nađoše ga takvoga i nastade trenutak opasne tištine. Gledaše stoka Bernarda, Bernard stoku – jedan trenutak razumijevanja između njih. *Bio si tako dobar prema nama, a sad zbog tebe umiremo od gladi. Ubijaš ruke koje brinu o nama, ubijaš nam potomke koji se nikada neće roditi, uništavaš naše loze...* A Bernardove sumanute oči odgovoriše im – *Zbog vas su mi dica i žena mrtvi! Da sam pametan bio, štrojio bi vas bez*

razmišljanja, gamadi neljudska! I tu nasrnuše jedni na drugoga, nastade još krvaviji pokolj nego do sada.

Mnoga je životinja glavom platila, jer Bernard je sjekao svim posljednjim trunkama snage. Ali, više uvijek bijaše veći broj od manje. I Bernard podleže kopitima, papcima, zubima i rogovlju. A kad ga ubiše, životinje se pogledaše i kao na mig, stadoše se gostiti Bernardovim truplom.“

„Bernardovi ostaci nikada ne bijahu pronađeni. Vjerovalo se da su mu zvijeri u osveti i kosti i odjeću proždrle. I cijela bi ta priča bila zaboravljena da se nekoliko godina potom jedan veterinar jedne večeri nakon završenog posla nije vratio kući i s umornim osmijehom rekao supruzi – *Baš se zanimljivo poklopilo. Ovaj konj kojeg sam uškopio je bilo sedamsto sedamdeset sedmo grlo u sedamdeset sedam dana. Trebao bih dobiti neku nagradu...* I kao da ga je sâm Pakao čuo, za nagradu kroz prozor mu uleti nemoguće biće, kreatura iz noćnih môra, s trupom čovjeka utaknutog u svinjsko tijelo. Supruga veterinara vrisnu – *Što je to?!*, a biće svinjskim groktavim glasom reče – *Štrojaaarrr!!!*, pa skoči na veterinara i odsječe mu testise te nestade opet u noći. Ne treba ni spomenuti da supruzi veterinarovoj niti njemu samome nitko nije povjerovao u priču, nego svi zaključiše kako je supružnike malo previše ponijela strast.“

„I otad“, završava Draženka suhohrapavo, „Štrojar vreba.“

* * *

„Lipa priča“, veli Filka šerločki, „al

imadem jedno pitanje. Zašt bi se mi tribale bojat za Anku? Mislim, dost je da se odmarami...“

A Draženka mudro glavom odmahuje. „Je, kad je neko čudovišće obično. Al ovo je monstrum iz zlobe nasto i od duša mučenih. Njega ne drži meso na okupu, neg mržnja. Nas četrib ga mogle isić na tarancu, al Štrojar će se oped vratit.“

„Onda Anka nema nikake šamse šnjim! Ajmeee!“ kriči Filka, pa Draženku za rukav povlači. „Ajmo brže, Štrojar će mi Anku ubit!“

Odšepesaše babe kolko su ih nožice nosile i na Ankina vrata zaudaraše. A onda Filka pokuca. Kuća Ankina mala prizemnica s četri prozora i tavanom, a krov joj se u sredini uleknuo, koda avetijski div na njemu sjedi. Nešto malo bilja pred kućom raste, većinom korov, a sve to omeđeno drvenim tarabama kojima bi tarabe-lifting dobro došao.

„Evo...“ čuje se iz kuće. Otvori Anka vrata, a Filka skače na nju ko oroz na djete zločesto.

„Jesil dobro, jel došo po tebe?“

„Štaje, sad mi viruješ?“ pita Anka, al nema tu one radosti prepiranja s Filkom ko inače. Anka je sad sva bljeda, prazna i nekako daleka. Koda je neko popio dio duše joj.

„Draženka, šta joj je? Vid ju!“ očajna je Filka. Draženka priđe i pogleda drugu, zagleda joj se u oči, uši joj njuši, usta pipa, a iz usta slina gusta curi. Odmahuje glavom i uzdiše.

„Vidijo ju je dvaput.“

„Ajme...“

„Sad je obilježena i đe god da
ode, uvik će ju nać. A dok ju ne ubije,
neće ju puščat na miru.“

„Pa, ondaćmo mi njega ubt!“

„Štrojara more ubt samo muško.
I...“

„Kakas to seksistička sranja?“
više Filka, koristeći jednu od onih
svojih učenih riječi što je u školama
naučila. A ovo „seksistički“, to je čula
u mesnici.

„Imade tu razloga, Filko. Štrojar
napada samo muškadiju. A ženu ne
more ubt dok ju treći put nevidi, tako
das žene uglavnom zaštiti. Jakoj
mala vjeveric... vjeroispov... kak
ono? Vjerovatnost... da, vjevoratnost,
da će ga ista žena vidit više od
jednoč. Ankaj imala tu nesriču.“

„Pa, ajmo onda nać nekog
muškog! Drago je jak...“

„Nije stvar u jakoći.“

„Da učem?“

„More ga ubt sam onaj čovik koji
je dvaput preživijo njegov napad.“

„Dvaput? Pa, jel imade taki?“

Draženka slegne ramenima koliko
joj je artritis dopustio. „Ja takog ne
znam.“

„Pa štaćmo onda?“ drekne Filka.
„Štaćmo onda?“

Draženka uzdiše i zagleđe se u
Anku koja стоји тамо kod kredenca
i gleda neke stare uokvirene
fotografije. „Pričekaćmo do noćes.
Štrojar dolazi sam po noći. Ondaćmo

ga probat otirat.“

„I šta onda?“ više Filka, bijesno
tabajući nogama po podu. A kad Filka
nogama taba, tad se Kinezu frajka sa
stropa runi. „Oped će doć drugu noć i
dokad onda tak?“

„To niko ne zna,“ veli Draženka.
„Nikad nijedna žena nije preživla treći
susret s Štrojaram.“

* * *

Spustila se noć tiho na prstima,
da nikog ne preplasi (jer nekad se
noć zna naljoskat pa padne u selo i
polomi ljudima drveće u voćnjacima).
Ko i na početku epizode, opet sva
svjetla pogašena, selo miruje i spava.
Samo u dvije kuće aktivnosti ima: u
kući Bočatog Ilike koji leži u krevetu
i bolno stenje dok ga Vladinka
previja, a Dalibor negdje iz kuće išče
mašćom kruva, i u Ankinoj kući.

Anka je i dalje u svom letargičnom
raspoloženju, sve se pitaš – jel joj
se to duša iz tjela cjeni ili je to samo
znoj ispod pazuha? Stoji uz pendžer
i gledi van u noćcu i svako malo
duboko uzdiše. Ostalih baba nigdje
na vidiku.

Gleda Anka. Gleda tamu i sluša
tišinu, a u tišini...

Koraci.

Škilji Anka i briše sapu si sa
stakla, nebil ugledala odakle
to koračalo stiže, ali tama je
neprobojna, a staklo se brzo
zamagljuje, zbog razlike u vanjskoj i
ukučanskoj temperaturi. Nagnula se
baba, kad oštrice zasjekoše tamu i
ravno u prozor. Prsne staklo koda je
od šećera, zasuvši Anku po licu. Ona

se na pod sruši i prije nego je išta učiniti stigla (da nije tako omamljena, već bi se ona odmaramila), kroz prozor u kuću joj grune nakaradan stvor, zlo iz noćnih mőra, uzrok njenih nesanica od mladosti.

Doskoči Štrojar na pod i roktavo diše. Visok koliko i strop (a u Anke su stropovi iz onih vremena kad su snažni didovi unuke visoko u zrak bacali, pa se radi smanjenja depopulacije krenulo u pravljenje po tri metra visokih stropova), a dugačak monstrum koliko i soba. Zapravo, prvi ga put sad Anka na svjetlu vidi. I žali što je tako. Jer Štrojarovo je tjelo izrod najbolesnjeg uma paklenog ili autora samopomoćne literature! Torzo, ruke i glava su mu čovjekolike, al to tjelo iz lopatica na svinjskim leđima izrasta. A svinja je ta samo imenom takva. Jer, iako glavu ima, ta joj je glava mrtva i mlijatovo se klati, isplažena jezika i ugaslih očiju, te si među prednjim nogama zapinje dok hoda. Umjesto očiju, Štrojar samo dvije jame crne imade iz kojih curi nešto za što bi i Bear Grylls dvojio hoće li popit. A s podlakticama koda se ludi mu znanstvenik poigrao, pa umjesto šaka i prstiju iz podlaktica šiljci, oštice, klišta i igle metrašice niču – sav pribor za škopljene! Al, avaj, šake su u Štrojara ipak tu. Na sve četri noge umjesto na papcima svinjskim, on na dlanovima ljudskim stoji i trči! A ono najgore, najstrašnije od svega – njegova koža. Nema Štrojar ni kose ni nosa ni ušesa, nit po tjelu dlaka, jer koža mu je ko površina krastavca crvenog – grbava, hrapava i masna, a posvud po njoj, po svakom slobodnom

pedlju, ko čirevi ogromni vise testisi ljudima godinama rezani. Posljednji od njih Ilijini, eno ih iza desne mu sljepoočnice, ko dvje loše zašivene rane se klimataju, još krvca iz njih curi. A tek smrad! Smrad što iz monstruma se širi... smrad svih koji su živote svoje u naručju mu ostavili, smrad svih njihovih strahova, iznutrica, žući i želučanih sadržaja, smrad govana i mokraće, gnoja i sline.

Smrad neizdrživ...

Okreće se Štrojar polagano, traži žrtvu si i ugleda ju kako na podu sjedi, na prvu bi se reklo: svejedno joj je. Ionak mu ne može pobjeći, pomirila se jadnica sa sudbom. A druge joj, di su one?

Štrojar ju pogledje onim svojim očima jamskim, pa zaskviči ko prase na klanju i širi svoje oštrolje ručno. Ne voli on duge posle, na brzinu sjec i idemo dalje. Zamahne Štrojar rukom ljevicom (jer ljevak Bernard za života bijaše), sunu noževi i žleti na Anku i pogode ju posred lica.

Al...

Anka živa. Nema rane, nema krvi. Đe... šta... gleda Štrojar zbumjeno. Pa prerezao ju je! A nije. Pogleda si on ruku, kad ono, većina oštrica polomljena i na podu leže. I prije nego se snaći mogao, s tri ga strane ose bijesne napadnu. Ose čovjekolike, u crnim kožnjacima, brze ko munje, šireć oko sebe miris znojne gume i babljih ekskremenata. Od čega bi se u kombinaciji sa Štrojarovim mirisima moglo načiniti jedan jako moćan eksploziv – samo

da se neki eksplozivolog u blizini našao. Al, baš ga ove noći u selu nema!

Sijeku babe ratnice, svaka svojim oružjem, sijeku kroz Štrojarovo trulo meso, mošnje nesretnika frcaju po čitavoj kući, a Štrojar skiči i grokće ko nešto iz pakla proizašlo i maše oko sebe oštricama. Anka se za to vremje šćucirila pod kaučom, blizina Štrojara voj potpuno izbezumila um i pretvorila ju u biljku i tri se babe same sa čudovištem borit moraju. Štekće mitraljez, meci tijelo demonsko probadaju i u zidove se Ankine zabijaju, mreža se otrovna u testise upetjava, a katane sjevaju bolje i od Štrojrovih oštrica (koje su, usput, presjekle sekundu prije nego je Štrojar njima presjekao Anku).

On kriči, babe kriče. Eno, otpade mu ruka ljevica kad ju je katana presjekla. Eno, mreža mu otopi dio desnog bedra. A on i dalje maše i maše i odjednom skalpeli mu kroz ratničinu nogu prođoše, kao kroz margarin. Vrisnu ratnicu, a krvca flisnu i ratnica s mrežom se skljoka na pod. I tu kriknu bijesno ratnica s mitraljezom, pa se baca na Štrojara, te ga zajaši s leđa. Nabije mu vrh cijevi u potiljak i stane rafale bljuvati koda je to zadnje što će u životu bljuvati. A vjerojatno nije. Babe često bljuju iz obijesti, jer ih unuci ne posjećuju dovoljno.

Puca ratnica, mitraljez drhti i žari se, meci buše Štrojarovu glavu, buše i zidove posvuda, razbijaju kuću, uništavaju monstruma. Ratnica s katanama legla na pod pa maše oružjem amo-tamo i reže

Štrojarove noge na kriške. A on u agoniji, pokušava se domoci one koja mu glavu melje, ali ne ide. I malo pomalo, sve je manje Štrojara, sve se sporije pokreće. I tek kad se mitraljez ispraznio, kad su sve noge posjećene, a glava pretvorena u kanjonski krajobraz, sruši se Štrojar beživotno na pod.

„Jel mrtav?“ viče ranjena ratnica kojoj iz noge krv i dalje lipti.

„Ne“, odgovara ratnica s mitraljezom iz kojeg se isijava. „Neće ni bit. Al mu moremo srž raspršit. Brzo, dones vreće za smeće!“

Ratnica s katanama se baci u izvršenje zadataka, i eto ti je za devet sekundi natrag s nekoliko crnih šuškavih stvari u rukama.

„Ajmo, trpjat ostatke u vreće i onda brzo šnjima iza u avlju. I pones šibice i rakije!“

* * *

Gore ostaci monstruma, plamen stalno boju mjenja iz žute u crvenu, iz crvene u zelenu, pa ljubičastu. Babe se odmaramile i sad dvije starije babe pridržavaju dvje mlađe – Jula Anku koja još nije nadošla, iako je živahnija, a Draženka Filku kojoj je nogu zamotana, al se ne može oslonit na nju. Vatra im lica osvjetljava u noći.

„Otaj Štrojar je nešt najgore sočim sam se u životu borla“, veli Filka općinjeno zabuljena u inferno.

„I bojam se daćeš još šnjim imat posla“, nadovezuje se Draženka. „Bićemo mirne dok si ne stvori novo tjelo. Al kad-tad će se to dogodit. A

onda će oped doć po Anku. Sam, tada... tada čmo bit spremne za konačnu borbu.“

„A šta ak ne budemo?“

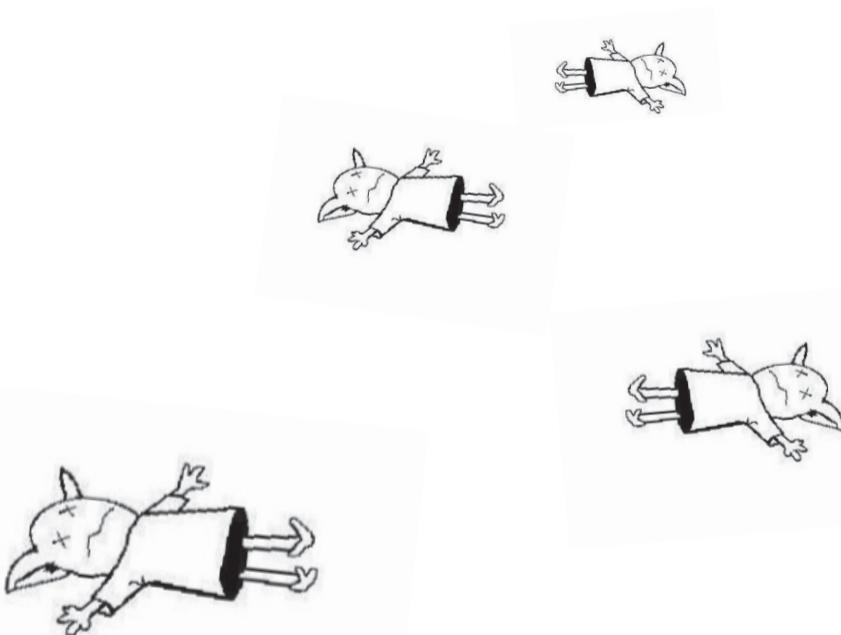
„Šuti, ludo!“ bijesno šapće Draženka. „Tribamo završt s nekom

junačkom rečencom, da izgleda koda znamo šta radimo. Jes gledala ti ikad neki film s Brus Willisem? Ajd sad šuti i prav se das pametna.“

„Ja jesam...“

„Kuš!“

KRAJ EPIZODE

KRENI U OBILAZAK!

<http://bit.ly/transferzala>